

## HOOFDSTUK 1

2018 - Bakendorp

“La Bohème, la bohème!” zing ik met zware stem mee met Charles Aznavour. Genietend van de heilzame voorjaarszon en de fris zoete geur van fruitbloesem rijd ik met open raam door het fraaie, oeroude polderlandschap richting Baarland. Dit genot wordt ruw verstoord wanneer uit het niets twee politieauto’s inclusief zwaailichten en loeiende sirene achter mij opduiken. Fijn op zo’n dijk, denk ik, terwijl ik mijn auto voorzichtig naar rechts manoeuvreer.

“Hee, stelletje pannenkoekuh!” roep ik geërgerd als ze met hoge snelheid voorbij scheuren. Nog geen twee minuten later voel ik de haartjes op mijn wangen en nek recht op staan als dezelfde twee politieauto’s de doodlopende weg inslaan die naar ons huis leidt. Met gemengde gevoelens parkeer ik mijn auto op de oprit naast de inmiddels uitgestapte politieagenten. Ik graai naar mijn mobiel op de passagiersstoel en zie dat Karl me al drie keer gebeld heeft. Als ik uitstap, komt mijn wederhelft met grote passen mijn kant op.

“Waarom neem jij je telefoon niet op?” buldert Karl. Zonder antwoord te geven vraag ik ongerust: “Wat is er aan de hand? Toch niets met de kinderen?!”

“Nee, nee, die zijn gewoon op school.” antwoordt hij op een meer beheerste toon.

“De aannemer heeft het graafwerk stilgelegd. Uhm...er is iets gevonden in de tuin,” vervolgt Karl opgewonden terwijl hij richting de achtertuin loopt.

“Toch geen lijk, hoop ik?” vraag ik met opgetrokken wenkbrauwen. Mijn man kijkt me kort aan en beent vervolgens naar de zijkant van ons huis. Misschien een bom, gaat door mijn hoofd. Een stukje verder dan de graafmachine staan vier agenten en onze aannemer. De mannen staan licht voorovergebogen in een halve cirkel en staren met een vreemde blik naar iets op de grond. We komen tot stilstand bij het zwijgende groepje mannen en automatisch volg ik hun blik. In een split second realiseer ik me dat dit níét om een bom uit de tweede Wereldoorlog gaat.

“Dus toch een lijk,” mompel ik droog.

De agent tegenover mij kijkt me streng aan als hij antwoordt:

“Ja, mevrouw Hartmann, een lijk. En 10 meter verderop nóg twee, mevrouw Hartmann.”

“Wát...nog twee? Drie lijken in onze tuin...” reageer ik schaaachtig met drie vingers in de lucht.

“Je maakt een grap zeker?” Mijn blik gaat weer naar de botten die hier en daar nog half in de aarde steken. Het is onmiskenbaar het skelet van een mens. Als ik wat beter kijk, lijkt het of er nog wat stof onder de ribbenkas ligt. Mijn neus wordt geprikkeld door een mengeling van natte aarde, een mufte vochtige kelder en iets nog veel naarder. Iets vunzigs wat ik absoluut niet kan plaats,

maar zich nestelt in mijn brein. Ik krijg kippenvel over mijn hele lichaam. Mijn verstand kan het niet bevatten of wil het niet. Misschien droom ik wel. Er bekruipt me een lacherig gevoel. Karl, die naast mij staat, kijkt nu ook streng naar me.

“Zeg Karl...Heb jij al verteld dat ons huis op een voormalig kerkhof ligt?” vraag ik met een stijve grijns. Zonder op zijn antwoord te wachten, richt ik mij tot de agenten.

“Hoe lang zouden ze hier al kunnen liggen? Ik bedoel dus, gezien de staat van de botten en zo? En waar liggen de andere twee?”

“Mevrouw Hartmann,” antwoordt agent nummer drie, “om uw eerste vraag te beantwoorden; ja, uw man heeft ons verteld dat hier vroeger een kerk heeft gestaan. Er zal eerst forensisch onderzoek moeten plaatsvinden om uw andere vragen te kunnen beantwoorden. Loopt u even mee die kant op?”

We lopen achter hem aan naar een andere plek, verderop in de tuin. Mijn hart klopt in mijn keel als ik naar de menselijke resten staar.

“Dit is toch bizar. Wat nu?” mompel ik aangedaan. Ik wrijf met mijn hand over mijn kin en probeer mijn wisselende emoties te bedwingen. Karl, die vlak naast me staat, zegt zacht: “Er is een forensisch team onderweg. Alle werkzaamheden liggen voorlopig stil.”

Ik huiver en probeer het plots opdoemende beeld van mijn vader te verdringen.

Niet veel later, als ik met een glas witte wijn voor het  
keukenraam sta, stopt er een grote witte bus op de oprit.